

Det overdroges Undertegnede at bringe ovenstaaende Udtalelse til det høie Folkethings Rådskab. Og tillade vi os derfor paa samtlige Dyrlægere's Begne ærbødigst at udtale Haabet om, at Sagen maa blive tagen under den nøieste Overveielse, og at der fra det høie Folkethings Side vil blive virket henimod, at vore nu bestaaende uheldige veterinaere Forhold snarest muligt kunne komme i et for hele Landets Interesser mere betryggende Spor.

Kjøbenhavn, den 18de September 1882.

Ærbødigst

P. E. Florentsen,
Formand.

Lorenzen,
Formand for „Sydsø Dyr lægeforening“.

Ludvig B. Oppermann,
Næstformand for „Den danske Dyr lægeforening“.

Da adskillige af de i Andragendet omhandlede Punkter allerede have været Gjenstand for Overveielser i Finantsudvalget og Afstemninger i Thinget, og da Andragendet iøvrigt ikke er ledsaget af nogen nærmere Begrundelse, gjør Udvalget ingen Indstilling.

2. Andragende fra 117 affledigede Underofficerer af Landhæren om en Forhøielse af deres Pension. (Indbragt den 11te Oktober 1882 ved Folkethingsmanden for Skanderborg Amts 1ste Valgkreds, Bajer.)

Andragendet er faalhdende:

„Undertegnede affledigede Underofficerer af Landhæren, som alle ere pensionerede efter Pensionsloven af 1851, tillade os underdanigst at fremkomme med Andragende til den høie Rigsdag om en Forhøielse af den os tilstaaede Pension. Thi Pensionsloven af 1851 er vistnok ikke længere tidsvarende, og de Underofficerer, som ere pensionerede efter denne, ere formentlig noget stedmoderlig behandlede i Sammenligning med de Underofficerer, som ere pensionerede efter Pensionsloven af 1876 (der kun havde 2 Mars tilbagevirkende Kraft), efter som Størstedelen af hine er kaseret og afflediget paa Grund af Svagheder, de have paadraget sig i Krigen; en stor Del af dem har deltaget i begge Felttog (1848—50 og 64). Da der nu fra forskjellige Sider arbeides hen til at forbedre Invalidernes Aar, hvortil disse vistelig i høi Grad trænge, tillade vi os lige underdanigst at tilføie, at Nøden blandt Størstedelen af disse ældre Underofficerer, af hvilke mange endnu have stor Familie at forsørge, er ikke mindre end hos Invaliderne. Der findes ikke faa blandt disse ældre Pensionister, som saagodt som udelukkende ere henviste til at leve af den dem af Staten tilstaaede Pension, og som ifkun friste en kummerlig Tilværelse, og, efter som Alder og Svagthed tiltager, ville vi jo Alle naae den Dag, da vi kun have Pensionen at støtte os til, og det kan ikke være Andet, end at denne Dag imødeses med en vis Skrækel af enhver Familiefader.

Det er en Selvfølge, at Trangen føles mest hos de Pensionister, som have gjort Arigstjeneste fra deres Konfirmation eller endog tidligere og som Folge heraf ikke have lært nogen Profession eller anden Haandtering, hvorved de nu kunne forstaffe sig et Bieerhverv; vi tillade os underdanigst at formene, at Størstedelen af Invaliderne i dette Punkt har et væsentligt Fortrin fremfor Underofficererne, idet hine, uanset paa hvilken Del af Begemet de have deres Svagthed, mer eller mindre kunne drive deres tidligere Haandtering, medens disse først i en mere fremrykket Alder skulle søge at skabe sig en Existent, hvilket i de allerfleste Tilfælde mislykkes.